

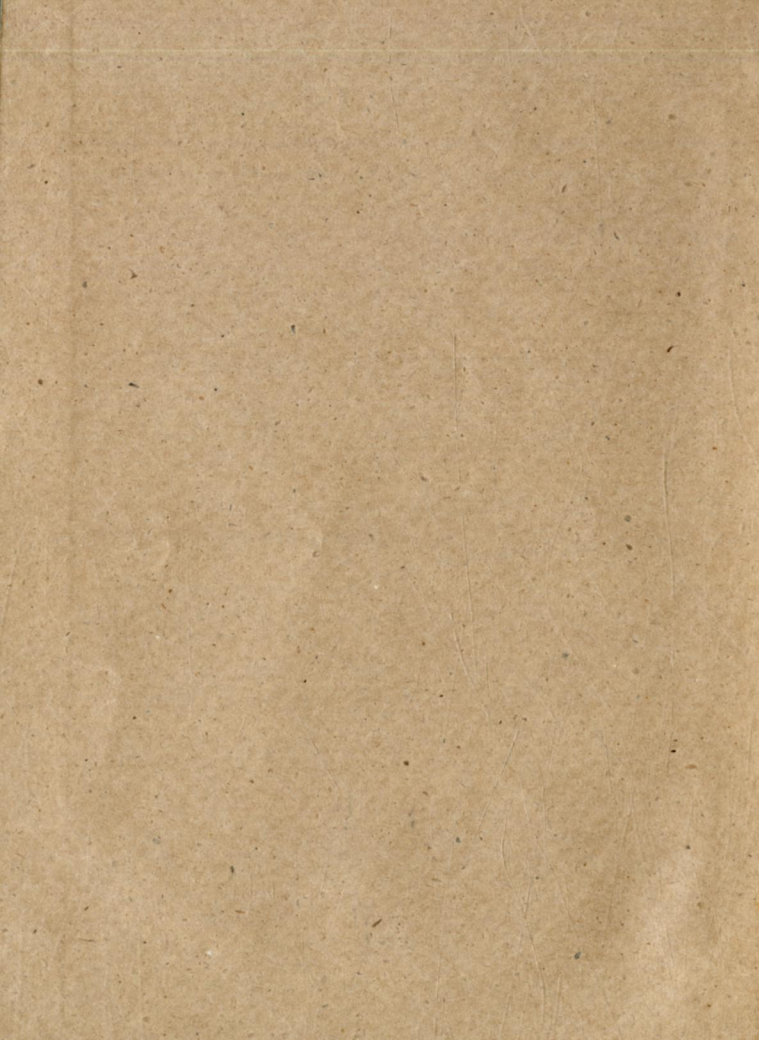

ЛННБ України ім.В.Стефаніка

01179455 (W)

2012

B-5277

ЛІТЕРАТУРНІ РЕЦЕНЗІЇ.

ДР. ЛУКА МИШУГА

КНЯЗЬ ЯРОСЛАВ ОСМОМИСЛ

УКРАЇНСЬКА ІСТОРИЧНА
ПОВІСТЬ З 12-ГО СТОЛІТТЯ
ОСИПА НАЗРУКА

ВІДЕНЬ, 1920

ВИДАННЯ „УКРАЇНСЬКОГО ПРАПОРУ“

C. 172668

8 (с) У_н: 1917 (092 Назарук)

Друковано як фелетон в 8. ч. „Українського Прапор”
в дня 30. січня 1920.

Ш5(2-Ун)/5-4 Назарук 534

15 год

Збірка М. С. ВОЗНЯКА

~~Львівська бібліотека
АН УРСР
№ И 60.188 ✓~~

Львівська державна
наукова бібліотека
№ 8.122.

З друкарні Г. Енгля і Сина у Відні П.

Ратгапальо, нащадок високого брамана і скритий прихильник Іотама Будди, світила світа, впоював в молодого Мирослава Крушину, посла галицького князя Ярослава до Візантії, науку совершенного, як одиноку, котра веде до спасення людини. І почув Мирослав, що все на світі минає, а вічне лиш одно терпіння. Жадоба й пожадання — це джерело терпіння. Хто зможе знищити це джерело, знищить і само терпіння. А є вісім стежок, що провадять до місця, де в душі людини лежить неспокойне джерело терпіння і всі ті стежки показує скінчений Іотама Будда. Та, щоби вступити на першу стежку, треба позбутися думки про рідний край і власну родину.

Цього послідного не міг Мирослав ніяк зрозуміти. Відколи попався в Візантії в руки опришків, які запродали його в неволю, не закрів ніде місця, а блукаючи по світі, опинився в славнім городі Бенарес, що лежить в Індії—Країні чудес. Багатство та чуда-дива, які тут бачив, не прикували його душі, його серце рвалося цілою силою до країни, яка зимою вкрита пластинками снігу, а на якій літом пишається чебрик, розхідник та зелена рута. З туги за рідним Галичем,

терпів невисказані болі, які раз-у-раз шарпали його душу як шарпають під теперішню хвилю душу того нещасного галицького жовняра чи біженця, що живе на вигнанню мов той князь-ізгой, що втратив свою волость. Але коли галицький вигнанець залишив свою землю в руках найбільших своїх ворогів, то за часів Мирослава княжив в Галичі славний князь Ярослав, задля своєї мудрости „Осомислом“ званий, князь на Галичі, Перемишлі, Звенигороді, Терєбовлі, власник Ряшева, Сянока, Ушиці, й Бакоти. Його держава сягала від Попраду аж по гирла Дністра та Дунаю. Тоді був вже Перемишль, була й Коломия, Терєбовля та багато інших галицьких міст, а Львова ще не було. Ні Краків ні Відень не заживали тоді такої слави та не славилися такими багатствами, як Галич — столиця галицької землі. О ласку князя Ярослава забігали далекі австрійські Бабенберги, угорські королі та польські князики, а його свояком та приятелем був могучий візантійський двір. Ярослав був князь мудрий, по всіх землях поважаний, ласкавий для бездомних, годував бідних та багато давав милостині. Його мудрість осліплювала своїх і чужих неменше як його багатство. А правда у цього князя була одна як для боярина так і міщанина й смерда, бо був справедливий. Народови жити було легко, бо данина була невелика. Величезні державні видатки покривалися по більшій частині з торгівлі. Блищі й дальші сусіди знали нас тоді й поважали, а ще більше боялися.

Мимо цієї могутності галицької волости життя самого князя Ярослава Осмомисла се одне велике терпіння. Князь терпить за землю і за жінчину і з таких двох частей, „за Погорину Волость“ і „за любов“, складається і сама повість. За Погорину волость, себто полосу, яка обіймала міста Шумськ, Тихомель, Вигошів, Гнійницю і и. велася між галицькими, а великими київськими князями важка, кривава, майже столітня війна. Полилося в ній неменше крови чим в столітній війні Білої та Червоної Рожі, або в борбі Івельфів з Ібелінами. „Да імю клятву от Бога, в негоже вірую і да буду жовтий аки золото і власним оружьем да ізсічен буду, когда не видам градов Погорини“, — присягав великому князеві київському батько Ярослава, князь Володимирко.

І не віддав городів Погорини, бо вони ключ і забороло галицької землі. Галичеви треба бути найсильнішим, бо „тут від западу, що раз утратимо, це може бути втрачене на віки.“ Такий заповіт лишив Ярославови його батьг князь Володимирко. І коли великий київський князь виступив проти него, щоби силою відобрати Погорину Волость, то князь Ярослав, вірний заповітови, зібрав в її оборону всі свої сили. Тут був Ярослав свідком фіналу цієї страшної драми, якої назва: За Погорину Волость. По кривавій боротьбі під Тереховлею приказав київський князь Ізяслав чорним клобукам вимордувати тисячі галицьких полонених, з якими боявся вертати в Київ. А з рештою своєї дружини втік. Опис

вразіння, яке зробило на Ярослава боевище, належить до найкращих картин повісти. Князь, що не звертаючи уваги на стони жінок і дітей почував в собі якусь надлюдську, роскішну могутність, був подібний до Святослава завойовника, того, що шив шоломом воду великої Волги і синього Дунаю, що переходив своїми військами заспані снігом гори Балканські та здобув рожеву долину Адриянополя. Колиж однак виїхав на Вишневу Гору і побачив стоси навалених трупів, при яких не було зброї, — зблід смертельно, а лице його споважило як у старого. А коли побачив ще тих своїх дружинників, яких не добили, а тільки їм по одній руці відрубали, задрожав, а в його очах заблестіли слези як іскри. Старий, варяжський полководець Веремунд, що багато світа бачив, багато боевищ і багато вождів, — побачивши в князя слези, сказав: „... з него вже не буде завойовник; за скоро побачив найбільшу тайну війни: смерть безоружних.“ Ця страшна картина, ця остання жертва галицького народу за Погоршну Волость, залягла сильно в молоду душу Ярослава. До цієї страшної жертви крові додав ще князь Ярослав за Погоршну Волость і своєю собиште щастя. „Як на полудні Гори Карпати, так на півночі к' востоку Погоршна Волость буде другим берегом ложниця галицької сили,“ сказав Ярославови батько його Володимирко. І щоби цей беріг ратувати, треба шукати помочі. „А поміч ту дістанеш, як возьмеш за жінку суздальську княжну Ольгу Юрієвну,“ — докінчив князь Володимирко.

І коли останній з смердів Ярослава міг взяти собі за жінку ту, яка йому до вподоби, то Ярослав, корючись волі батька, взяв собі жінку не задля себе, а задля кусника землі. Одначе, Ярославови усміхнулося щастя любови, яке знайшов у дочки боярина Чагорова, Настасі. Та „щастя ніколи не триває довго: воно крихке як цвіт голодника, про який навіть трудно сказати чи се цвіт, чи овоч, чи піна. Вистарчить подути, щоби його не стало.“ І так не стало щастя Ярослава. Його відкрили. Славний єпископ Косьма та суворий ігумен Студитів Данило виступили в своїх проповідях проти цієї любови Ярослава. Проти Ярослава станули й бояри. Виведений з рівноваги князь приказав, увязнити ігумена Данила та бояр. І був-би вишнися Галич в калюжі рови, як-би не розумний владика Косьма, що під впливом матери князя Ярослава, княгині Евдокії, виголосив другу проповідь, якою злагодив розбурханий увязненням ігумена Данила гнів народа та й гнів самого князя Ярослава.

Одначе бояри, вишукені на волю, пімстилися на Ярославі в страшний спосіб. Коли Всеволод, брат княгині Ольги, жінки Ярослава, бажаючи осісти на галицькій престолі, збунтував проти князя галицьких бояр, то вони вправді князя Ярослава не скинули, але силами терема його любки Настасі, а саму її привязали до стовна та спалили на кострі перед вікнами кімнати, де був увязнений Ярослав.

Автор не береться описувати горя і болю князя

Ярослава, бо „недобре є розривати заслони з найглибшої глибини людського терпіння.“

В тій так болючій для Ярослава хвилі життя — вертає з неволі Мирослав Крушина, товариш його молодих літ. Він то розповідаючи про далекі краї переповів князеві рівнож і чудну науку совершенного Будди про людське терпіння. І тій то науці та впливови старенького аскета Данила треба завдячувати це, що Ярослав залишив криваву пімсту на боярах, хоч його вірні полки, які тоді вернули з походу на Київ, були до цього готові.

Ціла повість дише тенденцією: автор намагається воскресити перед духовними очима читача нашу славу бувальщину, могутість нашого народу в часі державности. І на мою думку це йому вповні удалося, характер книжкої доби змальований так плястично, що її вірний образ представити собі не тяжко. І це якраз добра сторона цієї повісти. Деякі сцени, як страшний мєрд на Вишневій Горі, проповідь єпископа Косьми про святу родину звязь і вражіння, яке вона зробила на Ярослава, бояр, міщан і прочих присутних в церкві людей, рада бояр, стріча Ярослава з Настасею біля „джерела Настасі“ — змальовані так гарно, що можуть бути дуже вдячним тлом для наших артистів малярів.

Зверхний вигляд повісти пригадує читачеві рівнож старину. Видно, що сам автор дорожить нею і бажав-би любов до неї вцінити в серце читача. Він пригадує читачеві церковно-словянські букви й числа, намагається

сам писати старим стилем, наводить цитати з давних літописей та інших пам'яток, а все те робить для того, щоби показати ту високу культуру, якою жив український народ в тих часах, коли мав свою державну самостійність. Цікаві виїмки з Руської Правди та з наших старих літописей. Це дійсна прикраса повісти. Вже з тих зразків навчиться не один молодий читач цінити та розуміти значіння цих свідків нашої старої культури. Книжка ця приковує читача до тої міри, що він і не стямиться, як входить в пильну, а тяжку ге-неологічну студію княжих родів, значить в предмет, для повісти не дуже то підходячий.

Одначе тут посунувся вже автор трохи за далеко. Зужитковав нараз за багато матеріялу. Історична повість не має вчити історії, а тільки віддати вірно характер даної епохи. З історичного матеріялу належить отже вибирати тільки це, що для цієї цілі кінечне. Обтяжувати історичну повість зайвим матеріялом, це значить обнижувати її артистичну вартість. Цю частину повісти можна одначе в другім виданні дуже легко переробити і я думаю, що автор це дійсно зробить.

І ще одно. Я бажав-би в новім виданні знайти відповідь на це, чому властиво Ярослав не знаходить щастя в подружжю з Ольгою, княгинею суздальською. Вправді Ярослав каже в однім місці, що від неї холодом віє, та цього ще за мало. Вона ж жінка гарна, а навіть любить Ярослава. В „Ярославі Осмомислі“ Мих.

Грушевського змальована княгиня Ольга як жінчина недоладна, висока і сухорлява, з різкими й неприємними рисами. Тут одначе цього не видно. Значить є ще щось, що стає причиною трагедії князя Ярослава. І за цим психологічним розв'язанням цього питання будемо рівнож слідити в другім виданню цієї повісти.

Князь Володимирко ломить свату присягу й не віддає київському князеві городів Погорини, бо вони, як вже сказано, ключ і забороло галицької землі. Як бачимо, державний змісл проявляється у галицького князя в практиці на довго перед теорією Маккіявелля. Галицький князь примінює тільки ту політику, яку наказує йому державний інтерес. Такою політикою стала в новіших часах Німеччина, такої політики держиться антанта. Ми бачимо і відчуваємо на власній шкурі, що в державно-творчій роботі „сентиментальна політика — глупота“, а далі, що „чеснота і справедливість, це поняття необхідні тільки для горожан в відношенню між собою, а не для держав“.

В повісти згадується рівнож три релігії: християнство, магометанізм і буддизм. Найбільше доброго бачить автор в християнізмі. З українсько-державного становища закидує йому одначе це, що своїм „всепрощенням“ ослабив українську державність. Навіть щодо „всепрощення“ повинен рінати передовсім державний інтерес.

В спаленню на кострі „чарівниці“ Насті Чагрівної, легко добачити вплив заходу. Цего рода спалення

лучалися ще тоді на заході рідко, одначе згодом зросли до неімовірної висоти, лишаючи по собі криваву картину в історії західної Європи.

Що до композиції повісти годиться піднести це, що вісім глав повісти, звязані з містичним числом вісьмох стежок, які після науки Будди ведуть до місця, де в людській душі бе неспокійне джерело терпіння.

Видання повісти дуже старанне. Гарний друк, добрий папір. За цю дбайливість належитья тов. „Прогресива“, якої коштом і заходом цю повість видано, повне признання. Слід додати, що повість цю видано з фондації гр. Тишкевича, визначного українського дипломата за границею.

Цілість повісти ділає на читача так як цілющий олій на зболілий людський організм. Давна славна бувальщина та могутній народний взрив під теперішню хвилю, зливаються в одну гармонійну цілість, якої висловом віра в відродження української державної самостійности, як конечности, для збереження і плекання української культури.

Повість „Князь Ярослав Осмомисл“ це дуже цікава поява в нашій літературі. Фахова критика заговорить про неї ще неоден раз. До тепер обговорив її археолог Др. Йосиф Пеленський доцент київського університету, в київськiм часопису „Відродження“ і І Свенціцький доцент львівського університету, в виданім у Львові літературнім збірнику „Терем“ (стор. 190—196).

Др. Пеленський, який написав про старий Галич велику студію, видану Академією Наук в Кракові, розбираючи цю повість зі становища археолога ствердив, що княжа доба представлена в ній дійсно на підставі найновіших вислідів науки і назвав повість перлиною української літератури. І. Свенціцький не признає повісти ніякої артистичної вартости, зазначаючи, що автор не є ні істориком-оповідачем, ні письменником-психологом. Мову повісти називає судово-канцелярською.

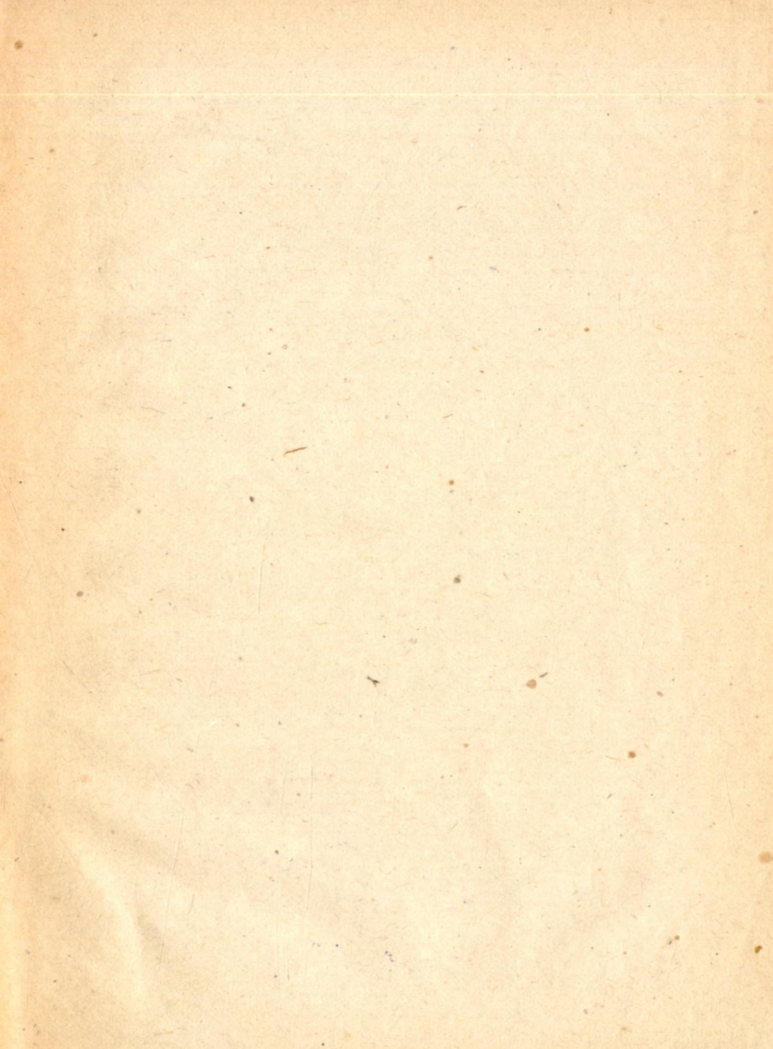
Я нароком згадую про ці дві розбіжні рецензії. Навіть найкращі твори всесвітньої літератури стрічала подібна доля. Згадаю от хочби повість „Війна і мир“ Толстого. Одні називали її „Іліадою“ руського народу, а другі славянофільським романом, в яким помішана правда з брехнею, наука з невіжеством, добро зі злом прогрес з реакцією і т. д.

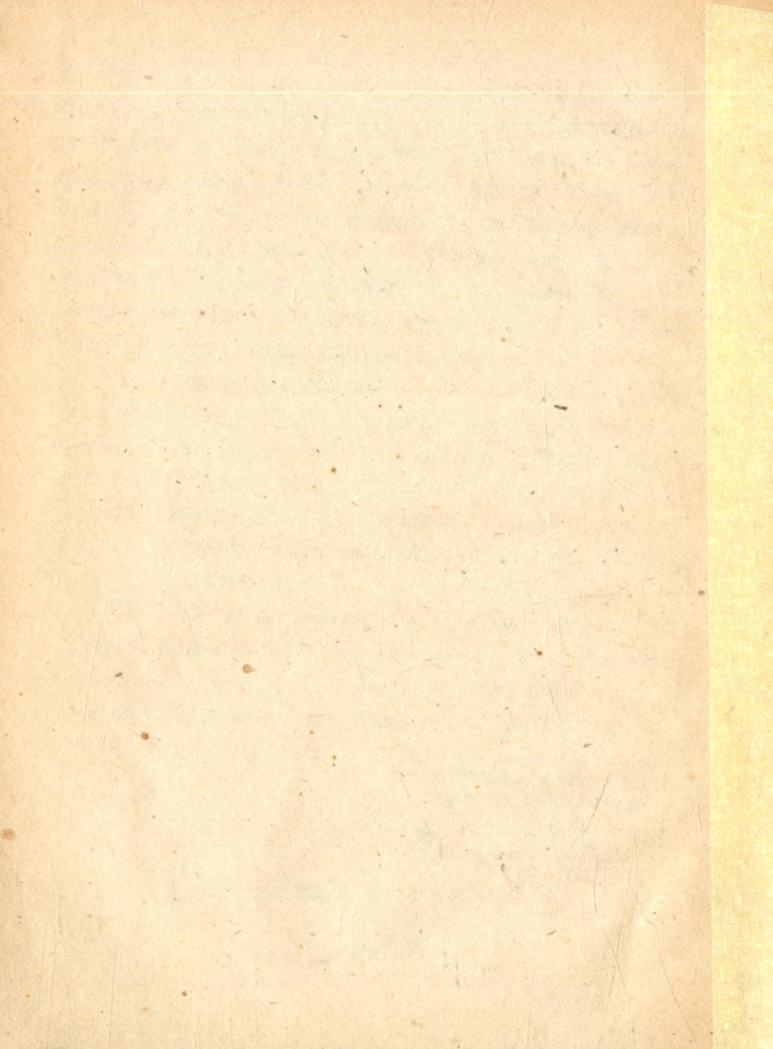
Від себе додаю тільки, що Тургенев ставши раз в обороні молодого поета, сказав: „если это и не поэзия, то нечто, не хуже ее“. То саме сказав-би я і про „Ярослава Осмомисла“ О. Назарука: „Коли це не повість, то й нічо гірше її.“

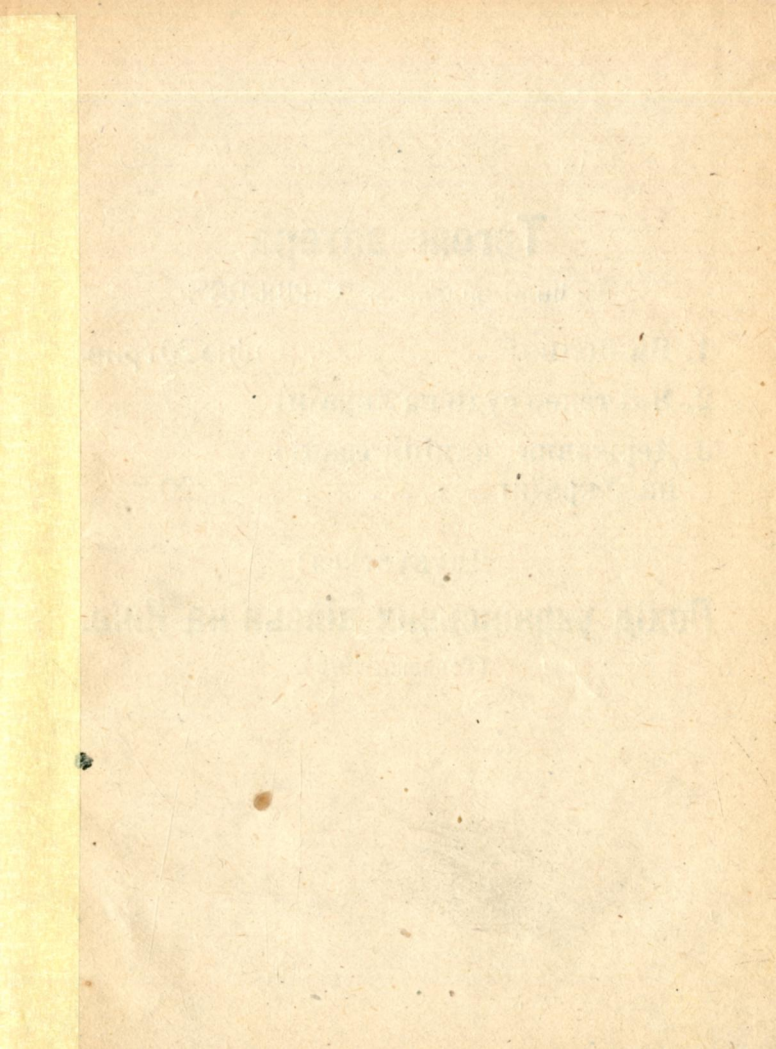
Львівська державна
наукова бібліотека

№ 8.122.

~~Львівська бібліотека
АН УРСР
№ II 60.188~~

Тогож автора

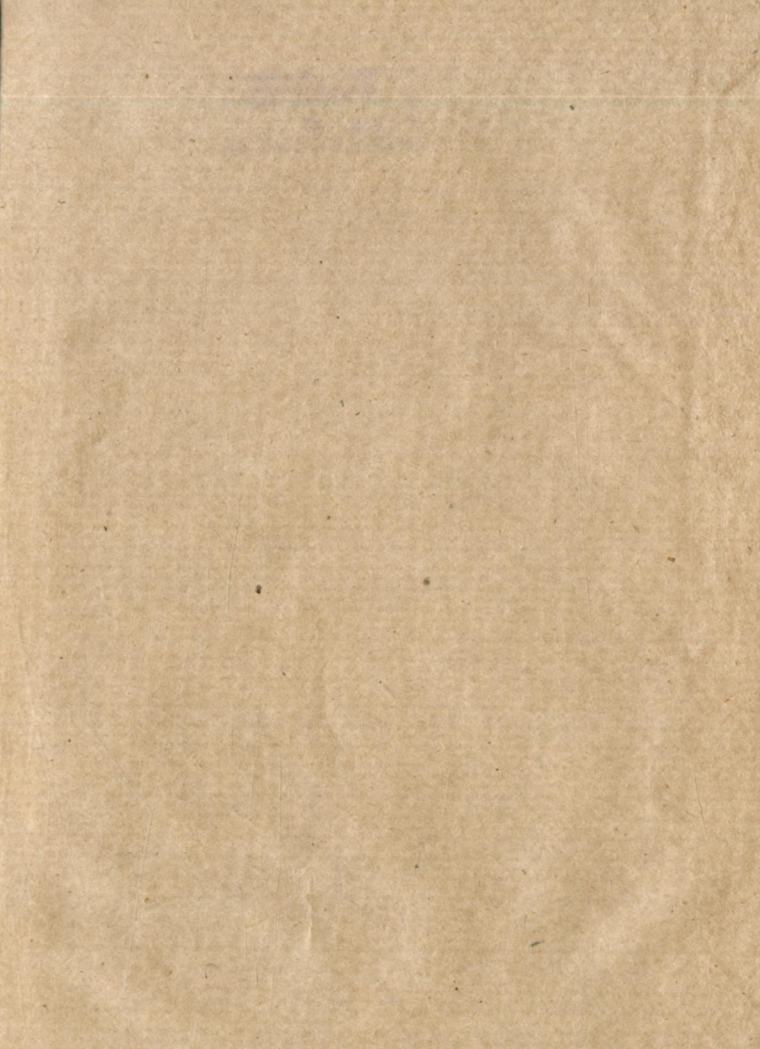
вийшли виданням „СТРІЛЬЦЯ“:

1. На Волині : . . ціна 20 грив.
2. Які тепер суди на Україні „ 7 „
3. Державна адміністрація
на Україні „ 20 „

Друкується:

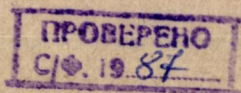
Похід українських військ на Київ.

(Серпень, 1919).

1512.

0,36

172668

172668

B 5277

B 5.277